

gonov rezancev od sladkorne pese, ki so postranski produkt sladkornih tovarn.

Naša delegacija se je pa zanimala za nakup železa, jekla, koksa, semena oljnatih rastlin, semena dobrih žitnih vrst, za plemensko živino itd. V koliko nam bodo v tem oziru mogli Madžari ustreči, bo razvidno šele iz izvajanja same pogodbe.

Omenjeni trgovski razgovori nam jasno pokažejo na zaostalost v naprednem kmetijstvu, ki vlada pri nas. Madžari kot izrazita poljedelska država kupujejo pri nas koruzo, otrobe, prge in rezance od sladkorne pese, da lahko svojo živino kar najlepše izpitajo in jo potem drago prodajo Nemcem ter Italijanom, kjer nas izpodrivajo s svojo boljše živino. Mi se pa mučimo s prodajo slabo reje živine, krmo pa, s katero bi lahko živino izpitali, prodajamo Madžarom, da nas ti tem laže izpodrivajo s svojo lepo živino na drugih tržiščih. Isto je v industriji. Madžari kupujejo pri nas rude, mi pa od njih železo, namesto da bi mi rude sami predelali in tako zaposlili svoje ljudi.

Iz tega se moramo nekaj naučiti, toda ne ostati samo pri besedah, ampak nekaj tudi storiti. Kar se tiče poljedelstva, so poklicani v prvi vrsti kmetje sami, da korist, ki jo imajo od naše zaostalosti Madžari, obrnejo v svoj prid. Zakaj neki ne bi naši kmetje potom svojih organizacij pokupili to, kar kupujejo Madžari od nas, ter izpitali živino tako, kot to zahteva trg?! Gotovo bi se to bolje izplačalo kot pa prodajati suho živino, za

katero se prav malo dobi. Če se izplača Madžarom kupovati živinsko krmo pri nas in pitati živino, koliko bolj bi se to izplačalo slovenskim živinorejcem, ki bi lahko koruzo, otrobe in prge kupili v državi sami, izpitali živino in tako dobiček, ki ga imajo sedaj od

tega Madžari, vtaknili v svoj žep. Vse premalo korajže in vse premalo podjetnosti je med našimi kmeti, ki se sicer vedno pritožujejo nad slabimi časi in vedno iščejo vse mogoče podpore in zaščite, namesto da bi si sami pomagali.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Dober fant umri na Sp. Sv. Kungoti. Zalostne velikonočne praznike so imeli Januševi v Dobrenju. Umri jim je sin, 20 let star, ki se je izučil krojaštva. Par let ga je mučila zavrtna bolezen in ga za dalj časa položila na postelj. V zadnjem času smo mislili, da jo bo premagal, saj je že prihajal v cerkev, toda na veliki petek mu je pretrgala nit življenja. Na velikonočno nedeljo ga je na zadnjem potu spremljala množica, kakršno redkokdaj vidimo, in pevci so se poslovili od rajnega z ganljivimi žalostinkami. Dober fant naj počiva v miru!

V visoki starosti nad 93 let je prejšnji ponedeljek v Turnišču umrla Tivadarova mama, katero je k zadnjemu bivališču spremlilo mnogo sorodnikov. Bodi ji lahka zemlja! — En dan pozneje pa smo pokopali p. d. Ferenčovega Petra. — Žalujemo naše sožalje!

Smrt uglednega živinozdravnika. Ob koncu preteklega meseca je v 64. letu starosti legel k večnemu počitku živinozdravnik Nemeš Nikolaj, ki je že dalj časa bolehal, a je vendar vršil službo do zadnjih dni življenja, dokler mu pijučnica ni pretrgala niti življenja. Pogreba se je udeležilo mnogo njegovih prijateljev in znancev. Naj počiva v miru!

Redek smrtni slučaj. Brat in sestra umrila v enem tednu. Pri Sv. Barbari v Halozah smo v soboto spremili k večnemu počitku ob ogromni udeležbi domačega poštarja Andreja Petroviča, rodom iz Paradiža. Pogreb je bil od poštnega urada. Pevci so rajnemu v slovo zapeli pred domačo hišo in ob grobu. V spomin mu je govoril domači g. kaplan poslovljne besede, pa je zelo težko dokončal, ker sta si bila z rajnim poštarjem dobra prijatelja, zlasti je rajni zelo rad pomagal na koro peti, kadar je utegnil. Star je bil 48 let in priljubljen, zato ga bomo težko pogrešali. Na dan njegovega pogreba pa je umrla njegova sestra Marija Arbeiter, roj. Petrovič, v Paradižu, katero je v boleznih brat še obiskal zdrav. Marija je bila pokopana v ponedeljek, torej dva dni za svojim bratom. Stara je bila 53 let. Bodimo pripravljene, ker smrt pobere v par dneh zdravega in mladega — nenađejano. Žalujemo naše sožalje — rajna pa naj počivata v miru!

Smrt dveh uglednih mož. V nedeljo, 31. marca, sta bila zvečer ob desetih prevedena v Orli vasi Cilenšek Rudolf, p. d. Smodej, ki je dobil radi slabega srca močan srčni krč, in njegova žena, ki ima že dalje časa nevarno vnet-

Polko Loraine, angleški poslanik v Rimu, ki igra važno vlogo pri razgovorih Rim-London

Dr. Todt, ustvaritelj Siegfriedove obrambne črte, je bil imenovan za nemškega oboroževalnega ministra

Oton Habsburški se mudi v Ameriki, kjer hoče zbrati protihitlerjansko legijo bivših Avstrijcev

Mlada finska mati z otročičem na begu pred sovjetsko zasedbo Karelijske ožine

mora dobiti denar vsak čas po pošti... Res, za vruga, kaj toliko čakajo s temi pošiljkami! Sirotek Štef se je mučil tam in stradal morda — zdaj pa ne dobi plačila. Moj Bog! Njemu so pa za ceno treh tisoč dinarjev prodali tako lepo njivico. Sin pa dela vse leto — na koncu pa ne prinese domov niti dveh tisočakov! In vendar je v njega položil ves svoj up. Zdaj pa tako!

Prispel je pred Maršekovo hišo. Janči je nekaj rohnel v hlevu nad dekle. Zato je stopil tjakaj.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!« je prišlec pozdravil.

»Na vekomaj. Amen!« je Janči odvrnil in položil škap z vodo pred konje, ki so začeli piti v dolgih požirkih.

»Napajate, napajate —« je menil Smeh.

»Da, napajamo. Danes smo se zamudili. To dekle — obrača se kakor štor; kamor ga brcneš, tam ostane...«

»No, no! Saj še ni take sile; vse še lepo opraviš, boter!« Stari se je na vso moč delal prijaznega. Vendar pa ni mogel prikriti zadrege, ko ga je Janči tako pomenljivo opazoval, češ: po kaj si pa spet ti prišel...

»Veš, boter,« je začel Smeh, ko sta stopila iz hleva, »imam do tebe neko prošnjo. Prav lepo bi te prosil za neko uslugo...« Stari je mencial po cementnem trnacu sem in tja; prav tako se mu je od zadrege zapletal jezik.

»No — kaj pa bo takega?« je hladno pripomnil Janči.

»Prosil bi te za eno poroko —« je spravil besedo na dan.

»A tako...« Marškov se je zelo zresnil. Smeh je opazil, da ga je kmet ošinil z neprijaznim pogledom.

»Antolin me hoče že spet tožiti,« je razlagal Smeh svoj položaj. »Zadnjič mi je po razsodbi moral pustiti zadnjih tri tisoč do velikonočnega ponedeljka. Ako mu pa še sedaj ne vrnem, me ima pravico ponovno tožiti. Tega pa na noben način ne bi rad. Saj bi tako trikratno poplačal svoj dolg!«

»Hm... Preklete, tako je —« je zamrmral Marškov.

»Boter, ali bi potem šel?...« je Smeh nestrno uprloči v Jančija.

»Ja —. Pa razen treh tisočakov nimate nič več dolga?« je hotel vedeti gospodar.

»Ne. Nič več razen teh treh tisoč... Še to je preveč za moja stara ramena. In zdaj vsak čas pričakujemo Štefovega denarja iz Nemčije. Potem poplačam ves dolg in nekaj nam še ostane.«

»Res?« se je Janči neverno ozrl v prosilca. Ta mu je še enkrat potrdil svoje besede.

»Dobro. Potem lahko računate name. Toda — čakajte — je nekaj pomislil. »Kdaj torej mislite vzeti denar iz posojilnice?«

»Tajnik mi je dejal, da lahko pridem kdaj koli, kadar se bom mudil na Cankovi. Lahko tudi na samo veliko soboto, ko bomo šli od božje službe.«

nimiv polzkus. Postavili so za dimnik umetno narejeno štorčko. Kmalu se ji je približal samec in se zaman dalje časa trudil okrog nje, da bi jo oživil. Dvoril ji je na vse načine, ji prinašal žabe in druge poslastice, seveda zaman, ker je lesena, točna po naravi pobarvana štorčka ostala nepremična. Končno se je samec naveličal in opustil prizadevanja. — Tak pojav pri živalih ni nič čudnega in tudi ne more vzbujati smeha. Še človeka zmoti prvi hip pogled na spretno izdelano figuro iz voska, dokler nas dojemljivost nepremakljivosti in nemosti ne prepriča o prevari. Žival pozna glasove, barve in obliko svoje okolice, ne more pa seveda razumeti, zakaj je predmet brez duše, mrtev.